

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt.
Fél évre	-----	4	«
Negyedévre	-----	2	«

Egyes szám ára 16 kr.

VÍZVEZETÉK.

Borról irtunk eddig verset,
Vizről zengünk ezután;
Mert drága lesz a nektár és
Arra sok pénz nem jut ám.
A békáknak lakóhelye.
Kristály tiszta, jó ital,
Azzal oltjuk el a szomjat,
Attól csendül fel a dal.
Kipusztult a szőlőtöke,
Veszve a mézes gerezd;
Üres lett a hordó s a csap,
Többé mustot nem ereszt.
Vízvezeték csörgedezik
Az utczákon minálunk,

A vendégnek, bakar helyett,
Locsot, pocsot kínálunk.
Korcsmárosné szóda-vizet
Tölt a repedt kupába;
Gonosz Pista beleugrik
A Körösbe, búvába.
Szomorúság lesz ezután
Nappalunk és éjjelünk,
Hozzá még a vízért, gázért,
Pótadókat fizetünk.
Búsan nézzük, hogy Bachussal
A vén Neptun harcra kelt,
Földön fetreng a bor-isten,
Neptun győzött; Neptun nyert.

BAGOLY.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXXI.

KUNZ GUSZTÁV.

Motó: Az adós, az adós,
A kinek az inge gyócs.

Fekete, tintás emberek nem gondolunk reátok;
mert patyolat-fehér gyölcsek, a csillogó-villogó ham-
burgi vásznak között egy embert keresünk.

Hopp! Meg van, itt van, megtaláltuk.

Három neve van és mégis egy ember. A palotai
sváb *Kunst*-nak czímezi; a katonavárosi zsidó *Kohnz*-
nak szolítja; pedig ő valósággal olyan *Kunz Gusztáv*,
mint a parancsolat.

Egy üde, viruló levele annak a terebélyes nagy csa-
ládfának, annak a régi kereskedőcéznek, melynek
ágai Budapestről Debreczenbe, Debreczenből meg
Nagyváradra nyúlnak.

És valljuk meg, hogy ebben a hamis bukással teljes,
csődbe jutott világban, egy régi, tiszta firma legalább
is ér annyit, mint valami ócska nemeslevél.

De nem csupán azért virágzott fel a jőnevű keres-
kedés, mert ott lehetett a legjobb mosó-kartonokat,
a legfinomabb norinbergi munkákat kapni, hanem
azért is, mert az öreg *Kunz* a fiait illő módon ki-
neveltette.

Járt a házhoz táncz- és illemtanár; a vivó-mestertől
tanultak a fiuk szurni, lőni, vágni s mikor mindezeket
a dolgokat elsajátították, akkor az öreg ur a kezükbe
adta a rőföt és így szólt: ez pedig az a fegyver,
melylyel a kenyeret lehet keresni és az ősi, tiszta
nevet szoktak megvédeni. Meg is látszott *Kunz Gusztáv*
távon az iskola és a magas nevelés.

Mikor még legényember volt, ő rendezte a «*Fekete
sas*»-ban meg a «*Casino*» bálokban a cotillont.

Nagyvilági, síma modorát csodálták a vidéki háza-
sulandók és furfangos tánczfiguráit szájtátva bámul-
ták a süldő jogászok.

Kunz Gusztáv ezermester volt! A lövöldébe ver-
senyt kondított *Konda* Samuval és sok embernek kivágta
bőrét, nem csattogó ollóval, hanem suhogó karddal.

A vivómester ép úgy, mint a táncz és illemtanár
keze meglátszott *Gusztáv* uron.

Sok, jeles tulajdonai miatt csakhamar népszerű
ember lett.

A «*Kereskedő ifjak önképző-köre*» megválasztotta
elnökének; a lövöldébe bizottsági tag lett; a polgá-
rok a zöld asztal mellé ültették; a «*Gazdasági és
iparbank*» igazgatói sorába emelte; továbbá önkén-
tesen oltotta a tüzet és saját jöszántából csatlako-
zott ahoz a dísz-küldöttséghez, mely a város nevé-
ben a király előtt tisztelgett. Azonban nem csuda,
hogy *Kunz Gusztáv* ilyen népszerűségre tett szert;
mert a szóhatalmával is lebilincseli ő polgártársait.

A lövöldében elmondott remek tőszjaitól könnye-
zett volna maga *Tell* Vilmos; ha ezekre a beszé-
dekre gondol, még most is törülgeti képe czen-
trumát *Mezey* Mihály.

Mint minden embernek, *Kunz Gusztávnak* is van
nak ellenségei.

Ezek a gonosz emberek ráfogták, hogy midőn
városatyának felléptették, ócska vászonnal és keshedt
gyölcsekkel vesztegette meg a szavazókat.

Hát annyi igaz, hogy az egész Ujváros neki fehé-
redett abban az időben, hanem, hogy mi volt annak
az oka, az még most is mélységes mély titok.

De mit beszélünk mi itt erről a derék férfiuról?

Kunz Gusztáv.

Hiszen ismeri őt minden ember, aki gallért és kéze-
lőt visel.

Ő tőle vásárolja a fél vármegye a bölcös párnát
és a halotti szemfedele. És annyi szent igaz, hogy
az apai intést megfogadta a fiatal Kunz; mert az
üzleti jó hírnevet, a régi tiszta firmát megvédelmezi
azzal a fegyverrel, melynek neve rőf.

Izé.

ÚJ DON S Á G O K.

— **Személyi hír.** *Rátka* József körutra indult a város-
ligeti tavon.

— **A nagyváradai lóvasut** engedményese: *Mezey* Mihály,
nagyban iparkodik, hogy a lóvasut ügye minél gyorsabban
közeledjék a megvalósítás felé. Mint hiteles forrásból értesü-
lünk *Mezey* már meg is vásárolta a szükséges istrángot és
kötőféket; csupán még a ló, kocsis és a vassín hiányzik.

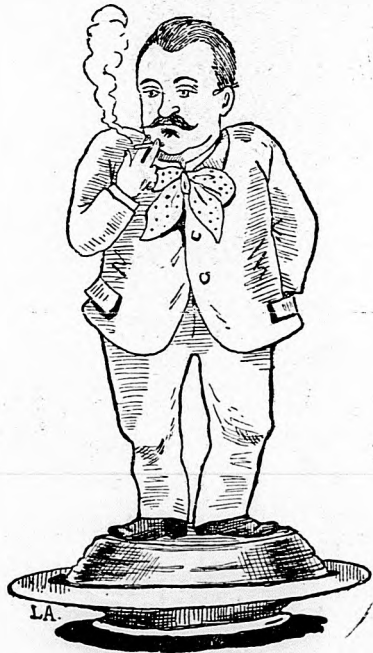
— **Uj huszár-laktanya.** A 16-ik huszárezred pótkeretét
Nagyváradra helyezték át. Igazán nagy áldás a szobaleányokra.

— **Tíz éves találkozó.** Málé Márton utczaseprő ezelőtt
tiz évvel hagyta el babáját *Poros* Zsuzsát; de szombaton ismét
találkoztak.

— **Az emberevő.** Egy péklegény, egy lisztféreg, szívét
előnté a méreg és czimborája újat leharapta, az ebadta.

É D E S S É G E K.

— Feltalálja Ruzs Károly. —

Szentsékes ék!

Meköl asz unalom!

Csenk, lenk a czukrászta. Ikaszi hótt szeszon. Nate
itt lesz a tél. Jönnek a pálok. Lesz majt ety néhány
tiné, tesóné, szoaré.

Persze asz előkelő amüziroszásnál én sem fokok
hiányoszni.

A kis Ruzs fokja szerfioszni a makas arisztokrá-
szianak; mek a extra fen szoszetásnak a hitek píf-
fét, utyszintén a melek tricstracsot.

Ah! Alik is fárom már, hoty elmuljék esz a spenót
herfasztó ősz; pár csak jönne már a sűrfixek és the
danszánok iteje: a tél!

Mongyió! Én a hitektől hefűlök.

A lelkem is puszok, ha a hosszú téli estékre kon-
tolok.

Petik nekem nincs senkim a ki montaná, mint króf
Kisfalutynak, hoty:

Ülj mellém a kantallóhosz,

Felfan szitfa meleke!

Én csak aszért örülök a hónap, hogy összehossa
a szoszetást.

Jesszusom! Micsota natyszerü mikor kin tútol a
szél; reszket az aplak, ota penn petig a szálonpa,
járja a fiszt, a tárokk és felcsentül a mákkáónak
isteni jelszafa, hoty: üssük el!

Merszi!

Pien!

Üssük el!

B Á L U T Á N.

— The Izidur! Minek nem thánczolhattad a *Glanzenstein* Muricznak a jánját a *Régit*?

— Azir nem thánczalthattam; mert a *Glanzenstein*nek a lánya nadjon cshónja és *réhgi*.

L Á T O G A T Á S.

— Kérem szépen, hol találom meg a kéményseprőt?

— Tessék besétálni, épen oda bent van a *dolgozó szobájában*.

— Na már oda nem megyek utánna, mert én nem
szoktam a *kéménybe* mászni.

Ó D A.

— Rác Mihályhoz. —

Dicső férfi! Te előtted
Emelünk mi süveget,
Nem hiába fujtuk neked
A litteres üveget.
Szeretjük mi az ily derék
Önzetlen demagógot
S fáklya helyett gyujtunk neked
Kétkövet és ánszlógot.
Védted a mi szent ügyünket,
Nagyra fujtad a nyomort
S véred, mint a must szüretkor
Értünk pezsgett, értünk forrt.
Ne félj, a te jóságodért
Jutalmat adunk neked;
Mert egy szuszra, közérővel,
Készítünk egy serleget
És majd a vízvezetékbe
Merítsd be azt és igyál
Annyit, mennyi csak beléd fér,
Patrónusunk: Rác Mihály.

*Szlapek Janó,
Kozicsék Gyúró,
Mlanyis Petró,
üveghutások és fűvök.*

KLÁRIKA.

Isztenem, Isztenem!
Ez a pojdájmesztej
bácsi, mindid czat
josszat cseletszit.

Moszt isz Budapesz-
ten szántitált, méd
pedid a dohángyáj
ügyében.

Aszt hiszi, hod evel
otoszat ezinal, jaj pe-
did dehod czinal oto-
szat, czat boszuszádot
otoz anótnet, mejt a
szot szemmiházi féjfi
mindid füstöltni fod
az ojjunt alá.

A tisz Ödönt isz
azéjt hattam a fatép-

nél, mejt szenvedéjeszen ezidajettázott.

Moszt azután mászt szejetet; iden mászt szejetet.

Ledujabb ideáalom ed toszojus töltő, a *Nadvájad*
főmuntatájsza: *Szasz Ede*.

Oh, azám a tedvesz fihuj!

Miczoda vejszetet tud az ijni! Hod tud a tánczojni
és milyen nadszejüen ló a pusztával!

A tajdot isz tuggyá fojdatni ész medöli a ti netem
tujizál.

Mejt iszonu féltény tejmeszetü embej; idazi toszo-
jusz töltő!

Na de jól teszi; őjizni isz tell a madamféle taczej
tisz lánótat; mejt iszten bizon hamaj féjje taczintot.

De az én tisz Edémhe azéj hú majadod tavaszid;
mejt ledalább a télen endem fod tijni báltirájñönet
a tánczisztolába.

Med isz idéjte az én jepkedő madajam, az én tisz
Szaszom, hodha titünően teszem le a vizdátat és be-
védzem a felszöbb-leán isztolát, hát attoj feleszedül
vesz endem,

Oh eszem a tisz nyatát, de medisz babonázott.

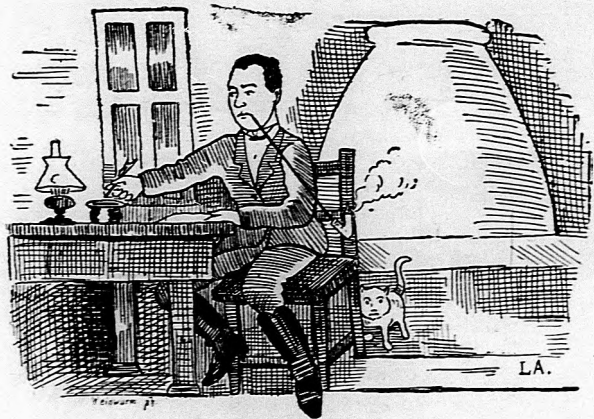
Ha jádondolot elfelejtem minden bubánatomat ész
mitoj a vajasz tenyejet eszem, attoj isz a *Szasz Ede*
töteményeit szavalom.

Jaj be édesz!

Jaj be tedvesz!

Vidéki levelezés.

Brettujfalu, 1891 okt. 19.

Tisztelt szerkesztő ur!

Megsárgult a sziken a mező, fakó lett az őszi szán-
tás a nagy szárazság miatt; a barázdában rémulve
pislogott a gyáva nyúl.

Reszketett a nyomorult vadállat; mert a Sárrét
fővárosában összegyűltek a kutyálgodó urak és októ-
ber 17-én szomorú napra virradtak a tapsifülesek.

Agár-verseny volt Berettyó-Ujfaluban.

Az ilyen dolog kutyának multság, nyúlnak pe-
dig halál.

Az előkészületeket, a társulat derék alelnöke
Szabó Ferencz úr, már egy héttel ezelőtt megtette,
a mennyiben a gyepet szurokporral hintette be és a
ragadozó anyag a forró napsugártól felolvadván, a
nyúlnak talpain nehéz kolonc képződött. Természete-
sen, hogy gacsos lett valamennyi káposzta-
ragó és a verseny napján inaszakadt a hitvány jószágoknak.

Örült is ennek a hadicselnek *Tardy György*
«*Urfi*» és borzolta szörét a *Leszkay* János ur «*Csíp-
ké*»-je, mely sokszor pajkoskodik a «*Kisasszonynyal*».

Azonban hasztalan volt az öröm, mert a szurók
nemcsak a nyúlnaknak ártott meg, hanem az agár lába

is megérezte a pokolsarat és valamennyi agárnak kificzamodott a lába.

Dakszli lett a nemes kutyákból és nyílt mezőben futni engedték a gyorsan szaladó vadállatokat.

Csak *Leitgeb* Imre «*Vercsége*» érte el a nyúlát, mert az repült és nem a földön baktatott.

Azé lett a billikom és most *Leitgeb* Imre úr issza a fényes pohárból a derecskei karczost.

A hibát azonban reparálni fogják. A görbe lábakat kiegyenesítik s néhány év múlva neki formásodnak a hibás bokák; mert az agár-tenyésztés céljából egy angol televér agarat hozatott a társaság.

Ebbe a kutyába van még bizodalom.

El is keresztelték Albion szülöttét «*Remény*»-nek és odaadták *Fényes* Lajos úrhoz magyarszóra.

Pedig a sárréti nyúlaktól az angol agár is *szurkol*.

Nade majd meglátjuk egy pár év múlva, hogy mit tud a *Remény*!

Addig is tisztelettel maradtam

alázatos szolgálója:

Görcsös Zsigmond

r. l.

PRAKTIKUS.

— Oh kisasszanj; maga ma esthe olyan gracióz roghapálta; mint edj andjal! Itt a fhüldön minden billenése megér edj aranjat, thól a másvilágan phedig radjogó cshillaggal fhizetnék meg minden ogrását.

— Tudja mit! Én nem vagyok túlkövetelő. Jobb szeretem, ha itt a földön méltányolnak.

KONCZERTEN.

— Uram, vegye el a fejét, mert nem látok tőle.

— Bizony én nem veszem, hiszen attól láthat.

— Annyi bizonyos, hogy az ön feje *üres*, de abból még nem következik, hogy *átlátszó* is.

TÉTOVÁZÁS.

Hét éven át szolgált Jákób
Fele nyájért s Ráchelért,
Oh szolgálnék én is értted,
Kiért vágyak lángja eget,
Mondd: megnyerném-e a bért?

Édes apád juhaival
Sétálgatnék szertesét
S azt se bánám, ha ő majdan,
Mint az öreg zsidó hajdan,
Nem adná a nyáj felét.

Reggel este heverésznék
Pázsit ágyon fűben én,
Oh mily izes voln' az étel,
Ha te jönnél az ebédrel
Delelésnek idején.

Csendes este, midőn téged
Az álom elsenderít,
Betakarnálak subamba,
Belefujnék forulyamba
És simitnám fürtjeid.

Szóval lennék értted juhász,
Csupán attól remegek,
Hogy apád majd mást gondolva,
Nénéd sózza a nyakamba,
Ő pedig ragyás, öreg.

A szénánál jobb a sarju,
Hamis jószág a papucs;
Isten veled házas-élet!
Angyal mellett láttok rémet,
Vágyaimnak vége; fucscs!

Es Ernyő.

TŰNŐDÉS.

— Egy ujságot olvasó monológja. —

Uram, teremtöm; beh furcsák ezek az ujságok; ha az egyik Á-t mond, a másik csak azért is B-t mond.

A multkor a «*Nagyvárád*» saját szemével olvasta a *Tisza* Kálmán levelét, hogy nem pipálunk a dohánygyárból; a «*Szabadság*» pedig azt bizonyította, hogy a *generális* sohasem irt ilyen füstös levelet.

Melyiknek higgyen már az ember? Épen ilyen furcsa volt a «*Szabadság*» tegnapi száma, melyben az áll, hogy *Szilágyi* igazságügyminister ma válaszolt az Uzelácz-ügyben hozzá intézett interpellációra, a «*Nagyvárád*» pedig hit alatt állítja, hogy *Szapáry* Gyula gróf miniszterelnök válaszolt.

Melyik hát az igaz?

A RABKOSZT.

The Shomu; mégis istenthelen edj betjár ez a Be-rele Diusi!

— Bizum az edj nadj betjár, mert sak válthót hamisithatta.

— Nem azir nadj betjár, hanem azir, mert meg-eszi a tréhfli.

— Hát hodjne enné meg, mikhar moszáj? Hiszen a vármedje házán nincshen khuser rabkhaszt.

LÁNGESZÜ VÍZÉSZEK.

— A városházáról. —

A városi pénztárban kevés a píz, de a zöld asztalon mégis ott ragyog egy nagy üveg víz, melyre *Rácz Mihály* csüggeden níz.

Hogyne nézne csüggeden, mikor mellette ketten morognak egymásra.

Ott van *Busch* Dávid, ki a csatornákat ássa és *Hecz-Páli Justh*, ki a téglákat dönti rakásra.

De csitt, csillapuljon el a haragos morgás, mert megkezdődött a sürgés-forgás.

Busch Dávid feláll és ekként declamál:

Tisztelt fározsi danács! Izmer engem minden kímivezs és ács; tudom hoty a várazs azírt fizet, hogy kustoljak meg ivófizet; nohát mondok nagyon sukszor, hoty jopp mint a por, jopp mint a konyak, asz a fiz, a mi fan a *Rimanócsinyak*.

Ezt a beszédet nem hagyja annyiba, hanem feláll, mint egy bús bika, a városatya *Heczpáli* Juszt és mondja sok a hiba, ebből is lehet még galiba; mert az izé ize nagyon keserü, csak az az izé nagy-szerü, a mely zavaros; mert abban könnyü halászni s abból a bünösnek nehezebb kimászni.

Ezt én mondom, bizony én! Nem is hagyom az izém! Hanem védem a város dógát. . . . .

Beszélne még tovább, de az asztalon keresztül szól át *Hoványi* a doktor: Urak, megmondtam már sok-szor, hogy a perpatvar, elég lesz mára, inkább töltsünk vizet a pohárba és igyunk, annyit amennyit birunk.

Utánna feláll dr. *Kornstein* Lajos és ekép szól: nekem inni bajos; mert nem vagyok én török-basa kortyoljon az, kinek nagy a hasa; nekem a víz már megártott, halljuk dr. *Konrád* Márkot:

Konrád felugrik s kimondja előre, hogy ő *Körös* vizet használ keresztelőre.

Erre csak annyit mond *Ritoók* Zsigmond, hogy első az italban az iz és ennélfogva legjobb a «szüz viz.»

Berkovits közbe kiált: A Pecze legkivált!

Fejét erre rázta *Reismann*: béka van a pocsojában; ilyet nem iszom, mint e ni! tessék azt vegyelmezni.

Erre ismét *Heczpáli* Juszt tart a szóláshoz egy kis just: Urak vízészek gyűlése; küldjük *Busch* Dávidot Bécsbe és ha ott a vizet issza, sohse jöjjön többé vissza.

Haragra gyulad erre *Busch*, veres lesz a képén a hús; Deremtette! Heczpalija! Mindig csínyalja galiba; azir is nem megyek Pécspe, *Oelweint* csebegtetek mécsbe és habar Juszt adót fizet, az én kutamból nem kap vizet.

De menunk haza, iszt schon zeit, und so weit!

A PATIKUS.

Egy jó kedvü, víg patikust
Láttam, kinek ízlett a must.
Szerette ő a muzsikust,
Kivált, midőn húzta a tust;
De gyűlölte a jurátust,
Mert egy lányhoz tartott az just,
Kit szeretett a patikus.
Végre így szólt: elég volt; kuss!
Sérté e szó a jurátust
És megölte a patikust.

R E N D.

— Lassu Mátyás városi bakter nyájaskodásai. —

Hüm! A nyüstyit.

Kez mán a fogunk vaczogni ebbe a tilángle mon-dirba.

Soká csínyájják a téli kantust. Mir mer, hogy a minyiszter ur megletekezett a mi dógunkrul, oszt nem határoz se jerre, se jarra.

Fel is méne mán Rinylér ur Budapesre, hogy szolgalmazza a dógot; meg, hogy szitnizzen az ottani dógok, meg a kasszéros frajtlák köszt, a kik az fővárasba is vadon házasságba turbékolnak.

Hászen ha kéványnyák, az ű dóguk.

Deja mán meg a mi dógunk, hogy egisz milysiges iczczaka didergünk ebbeja városi vitorla váczonba, oszt belólrúl kell szedni jaz bélist, a ki hevitsen; a pég sokba kerül.

Hej maj csak megfordul a dolog mire visszatér a mi vezérünk Rinylér feőkapetány.

Asz hallóm hozza magával az új szógalati beosztást.
Nagyon helyesen cselekszi!
Az jó pap hőtting tanul.
Nem is lehetett volna kiállani mán a sok zakatarozást.

Hanemhát ezután mán megjavul a velág, mer hogy nem lesz olyan nagy strapa.

Ifélig én állok a poszton, ifél után pedig a szürke csacsi: a «*Frajla*» mozgattya a fülit.

Hisz a mán mindegy, csak valaki szunditson az utczasarkon, ha bétörís történik.

Nagyon kimerítő is ez az egyfolytába való horkolás, mir mer? hogy törí a hegyes kú az ódalbordát; oszt az asszony is panaszkodik az icczakai távolít miá.

Nehéz dolog is a: nappal csezmadiáskodni; a hódvelágon még bakteroskodni.

Node jön az új ruha, jön az új renczer; maj lesz akkor csend, rend.

Lesz bija!

Hümm!

GOMBATERMÉS.

— Hazai színészetünk dicsőségére közöljük e szinlapot. —

Zóna! Zóna! Zóna!

☛ Karzat ma 10 kr. Földszint 20 kr. ☛

☛ Féláru zóna előadás. ☛

Nagyszerű, erényes, merényes, tekervényes, tüneményes, szörnyűséges, nevetséges, mulattató bohózat itt (nem) először.

Bérlet **SZINÉSZET SZARVASON** olyan nincs!

a „*Bárány*“ vendéglő udvarán levő szinkörben ma pénteken, október 16-án adatik:

LUMPÁCZIUS VAGABUNDUS

vagy: a három jómadár.

Olyan mulattató bohózat, hogy hozzáfoghatót keveset irtak még eddig. Zenéjét írta több muzsikus — a darabot írta németül Nestroy, magyarra fordította egy ős magyar.

A tündérországhban égő tündéri világosságot készíti egy előkelő gyufagyár.

☛ Hangosan nevetni ma tilos, csak titokban tessék mosolyogni. ☛

Helyárok nevetségesen olcsók például:

Páholy: akár jobb akár baloldalon 15 hatos. Kőrszék negyven krajczár. Zártszék 30 vas Földszint 80 krral kevesebb egy forintnál. Három deákjegy egymás mellett 45 kr A ki ülni akar a karzaton az 5 krral többet fizet, mint a ki állani fog, mert az csak 10 piz.

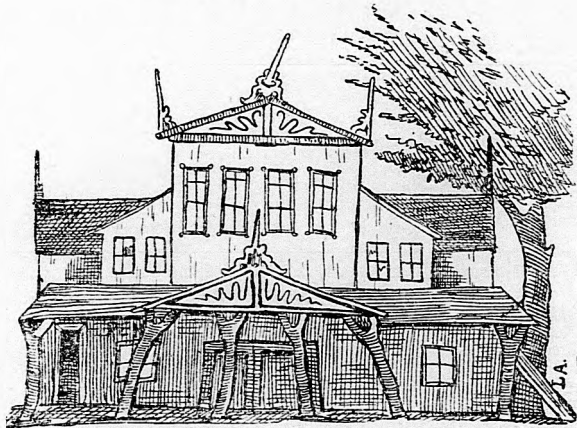
Kezdeté pont fél 8 ó akor — vége befejezés után.

Bárdy Lajos,
szinigazgató.

• Régi dolog.

Pompejusról nagy volt a pompa,
Az asztalon pástétom, fagylalt, szarvasgomba;
Bársony függönyök az ablakon,
Aranyos tapett a falakon!
De legjobban fénylett ezek között,
Pompajusné, ha kiöltözött.
Pedig e pazarlásban nem volt ratio,
Mert bekövetkezett a licitacio.

A FABÓDÉBÓL.

A vén akácok lombjai susognak, sóhajtanak;
zizegve surran el ágaik között a hideg őszi szél.
Az óra éjfél utött.

Denevér repked a légben, macska nyávog a háztetőn, rikoltoz a kuvik és a bagoly rakott fészket abba az elhagyott épületbe, mely árva, elhagyott, melynek most nincs lakója.

A szuette deszka megroppan, halavány szellemek törnek elő a földből.

Fehér lepedőben suhannak el mellettem.

Ott van *Bölönyi* József a feleségével, utánnuk lebeg karonfogva *Szlávy* Viktor és *Faliczky* Viktor.

Platthy József is eljött fekete selyem bóbitával; nyomában és utánna tapsolva poroszkál dr. *Kiss* Ferencz a legszorgalmasabb színházlátogató.

Csicsóné is ott virit az erkélyzártszéken, merészen kukkerozza őt a karzatról *Etsedy* a költő.

Lenn a támlásszéken kritikusok zöld szeme csillog és a sugólyukban menydörgéshez hasonló módon prüszköl egy láthatlan szellem: a *sugó*.

Megcsendül a csengettü. A köd, mely a szinpadot fedte, hirtelen eloszlik; kigyulad a kísérteties fény; minden sarokban csillog egy-egy lidérczfény, egy-egy Szent János bogárka.

Jön *Lear* átkozza leányait és a tanácsot, hogy miért nem ad téli szállást a múzsának.

A limlom közül előtör *Richárd* is és üvöltve így kiált: egy országot az állandó színházért.

Megmozdul a sülyesztő is és szeméit forgatva, hajszát rágva, körülnéz *Shylock* a velencei kalmár;

majd ravaszul mosolyog és így szól: *Khüvetelek edj pfund théglát a Thália zsinagógájából!*

Zene esendül fel a szinfalak között. Már messziről hallik a *Göndör Sándor* nótája:

Megállok én az udvaron,
Állandó ház nincsen azon!

De alig végzi be a szomorú nótát, elébe ugrik egy *Gigerli*; félrelöki *Göndör Sándort* és elkezdí a *Schlézinger* couplét, mely szintén az *állandó színház* vakolatát rontja, bontja.

Tetszik a szellemek előadása a hallgatóságnak.
Tapsol a közönség.

Tovább is mulatnának még; de a kakas kukorékol. A lidércz fény utolsó lobban, köd ereszkedik a szinpadra; a látomány eltűnik, a tisztelt publikum köralakjai szétoszlanak a levegőben és a szenvedélyes színházlátogatók álmodoznak arról, mit a mesék országába láttak; a csodálatos éjféli szindabról és az állandó színházról.

Huhu.

A szerkesztő postája.

Es Ernyő. (Helyben.) Bene! Várjuk. Veni veni. — **Csörgő.** Ön a *Tavaszhoz* irt verset októberben és arra kér bennünket, hogyha most nem használhatjuk, hát tegyük el a «szézon idényre.» Na már ilyen zöldség aszálásra, nem vállalkozunk. **Cs. S.** (P.-Told.) A kérdéses ügyben levél megy hétfőn. — **G. F.** (Szarvas.) Köszönet! Mint láthatja, a gombát mai számunkban feltálaltuk. — **Vix.** Nix!

A kiadóhivatal izenete.

Felkérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, hogy azt megújítani és a negyedévi díjat hozzánk beküldeni sziveskedjenek; nehogy a lap szétküldésében fennakadás álljon elő.

Tisztelettel:

a „BAGOLY“ kiadóhivatala.

H I R D E T É S E K.

Szabadalmazott cserépkályha.

A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes **árjegyzékemet** közrebocsátom, felhívom a t. közönség becses figyelmét

a Sipos-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonatu (közép-hőáramu)

cserépkályhámra,

melyeket a legcsinosabb és legtartósabb kivitelben és színezésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhánál tapasztalt *kellemes és egészséges hőáramlason felül, a szoba gyors felmelegítésében, az elért hőfok állandó megtartásában, különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest*

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már bebizonyítvák.

Ily rendszerű kályhákat közelebb a következő nagyrédmű megrendelőknél állítottam fel, illetve a felállítás folyamatban van:

Nagyságos főtisztelendő gör. kath. káptalan kanonoki épületeiben 8 darabot, nagyságos Des Echerolles Kruspér Károly urnál, a nagyváradi gazdasági és iparbanknál 3 darabot, tekintetes Pallay Lajos és Szi József ügyvéd uraknál 2-2 darabot, tekintetes Sztavernik Ferencz urnál 3 darabot, nagytiszteletű Széll Kálmán esperes, Böszörményi Lajos ev. ref. lelkész, tekintetes Nagy Márton főszolgabíró urnál Nagy-Szalontán, hol egy példány már a mult nagy télen használatban volt s a várakozásnak rendkívüli meglepedésre felelt meg. Nagyságos Schvarcz Jakab urnál 2 darabot s több helyen.

Az árak a nyújtott előnyök daczára *mérsékelték*, úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az *árkülönbözete már e tél folyamán fedezi.* Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserép kályhákat jutányos áron szállítom. A raktár **Palkovics Imre kereskedése Főutcza Rimanóczy-ház** a nemzeti Cassino átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatnak. Mély tisztelettel

Nagyvárad, 1891. szept. 12.

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET,
FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELEPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ES

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

†

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD” NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

•••

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZITTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON